

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

Visit to a yakut family

Our apartment in Zyryanka, 21st of October, temperature is freezing cold at -25°C, overcast, no wind.

"At least we're proud to be yakut today", explains Anatolij at his kitchen table, "which we didn't dare to be during the Soviet era. During this time, we had to be soviets whether we liked it or not." Anatolij and his family are yakuts. The biggest and most dominating of all the native people in the area. There's also evens, chuckchis and yugahirs in the vicinity. The yakuts are also those of the native Russian people of the north, who best integrated with the soviet society. They left their traditional dwellings early, fur clad cots called balagan, and quickly realized the value of playing according to the rules set by the modern society for their own survival. Therefore, they're highly educated, westerly intelligent and materialistically well off. On the outside, they're westernized. It is their beautiful looks which sets them apart from the Caucasian Russians. They've got the same high cheeks, skewed eyes, healthy skin and weather bitten faces like all other native people of the north. Far back in time, before the soviet moved into to conquer Siberia, the yakuts where a powerful nomadic hunting people. It seems like their traditional pride is on its way back. They live in their own state, Yakutia, which is as big as Central

Europe, their capital is called Yakutsk, which is located many thousand kilometers west of Zyryanka. And Verzhny Kolymsk, where Anatolij and his family live, is located 9 km:s west of Zyryanka. A tiny settlement where the Cossacks passed as early as 1650 during their attempt to conquer Siberia. "Therefore", added Natasha suddenly, Anatolij's wife who's a teacher in native language, "today we can teach our children yakut. A language which almost disappeared during the Soviet time. Only our elders kept it alive."

Natasha seems very intelligent, but takes her backward traditional role as a woman seriously, and doesn't therefore say a lot. Anatolij's father is also sitting at the table. His face is extremely weather bitten, sculptured by age and experience. To honor our visit he has donned himself in a coat full of medals. He's passed his 70th year, doesn't say one single word, but look as wise as the Mountain owl. "Dad's got plenty of more medals". Anatolij explained, "but he just didn't have the energy to put hem all on."

Anatolij's father was, and still is, a great hunter. It is for this reason he has all these medals. He left lots of fur's and skin's to the local Soviet government, which in return awarded him all these medals.

Anatolij and Natasha at their terrific lunchtable full of Yakut and Russian dishes

Yakut babushka (grandmother)

He's still got plenty of traps to check every day, primarily to trap Anatolij's father, the great hunter, with some of his medals

bison rats, who's fur is still in demand. A fur similar to a beaver.

"Nowadays, he's catching 1500 rats a year", Anatolij clarifies, at the same time as his dad is playing with his grandchildren, "I wish I could afford to hunt more than I do, but I've realized it is safer to have cows. No matter how hard the times treat, at least you have something to eat."

Anatolij and his family are the only milk producers in the area. They've got around 20 well fed cows, which are holed up in an old fashioned stable, resembling a gigantic underground cellar, which is covered by cow dung and where the body temperature of the cows regulates the indoor temperature. It works well, we notice during our visit. Even though the outdoor temperature is below -25°C, the heat inside made us uncomfortably hot.

"Don't sit around and wait. Help yourselves!" Natasha acclaims with typical Siberian generosity.

Thank God, they don't serve any vodka, but, to honor our visit, a rich smorgasbord with both yakut and Russian delicacies. For example kurtschjak, a kind of sweet cream whipped hard, and a local variety of torta fritta, which my wife Titti and myself survived on during a year in Patagonia. A kind of a sponge ball, but here in Siberia with sauerkraut inside. And, plenty of fried moose meat!

"So, you're Swedish?", Anatolij asks, "Your society was the ultimate dream for my father and his generation. For many of us, still today. It seems like the perfect socialist society."

Repeatedly during this expedition, local people surprise me when it comes to their knowledge about tiny and powerless Sweden. It makes me proud, of course, at the same time I realize how well educated people became during the Soviet era. And still do.

"How about joining me for some hunting next week?" inquired Anatolij, when we as always got into the subject of hunting and fishing, "We'll go with my buran (Russian snowmobile). But I wonder, will you be able to do it in those clothes?"

Like everybody else we've come across during our time in Zyryanka and its vicinity, Anatolij is interested in our expedition and have great

doubts whether we will make it or not. They just can't grasp the fact that we're going to ski during the coldest part of the year and cannot understand why we don't do like all other tourists they've heard about visiting Yakutia, just hire a helicopter and go where one likes. And they all try to find a solution when they realize we will ski.

"To avoid the unreadable and irrational ice on the Kolyma, I reckon you should follow the tracks of hunters travelling with snowmobile", Anatolij says, "make your way to Arlach first of all. That is a hunters village and I am sure there's tracks to follow all the way to Srnedekolymsk (located 350 km:s north of here and our first goal to reach) If there's no tracks, I am sure the hunters in Arlach will help you. They're yakut."

"Patriot!" , shouts Sergey, our best friend in Zyryanka, slightly offended.

Sergey is one of the nicest people I've come across. He's interested, has worthily manners, he's funny, intelligent, incredibly helpful and very much a Caucasian Russian from top to toe. For this reason, he believes in a Greater Russia, as it was during the Soviet era, when all different tribes and races in Russia, where moved together under one umbrella and were all Russians. An opinion which on and off during the conversation causes uneasiness. There's no doubt that the current relation between Caucasian Russians and the native people of the area is tense.

"As long as you dress in layers", the old grandmother (babuschka) explains regarding how we should dress to survive the extreme cold, "and have good boots, you should be fine."

The grandmothers complains about the cold in the room. On top of that, she's got a heart problem. Still, she's smiling all the time. She's certainly the Russian babushka of my illusion what they would look like. And she is eager to show us her handicraft.

"I am almost blind today and can't help out back home here", she explains with sadness, "and I need something to get the time passing by, so I knit."

Another babushka demonstrates her handwork making traditional fur boots and fur hats. It is only for her family. They're beautiful and have

patterns which resembles what one can see when visiting the Nordic natives, the Sámi. (By the way, there's plenty of Sámi in the Carelian part of Russia as well) It is no easy work to make these boots. It takes time to work the skin perfect and than put it together with perfectionism, if they're going to be useful during the extreme cold. There's a lot of people in Anatolij's house. They all seem to live in the same house.

"It is far from easy, being a dairy farmer today", says Anatolij, "we don't get any help from the government, no subsidizes, people in Zyryanka think our products are expensive and the bad weather during the past summer, hardly gave us any hay. This is presently our major problem and we cannot afford to buy fodder."

"Can you see any advantages today being a dairy farmer compared to the days of the Soviets?"

"Well, if you work hard, you can earn money", he says thoughtfully,

"which will give you more opportunities to run your life as you like. But it is not easy to change that way of living we had before. No matter how little work you had, or did, you had the state security who would help."

There's also no doubt that Anatolij and his family will survive. They have a high standard of living, the tractor looks new and they all look healthy and energetic. And they're very friendly, joyful and we enjoy their company tremendously. This is people one would like to socialize with much more. At the same time we say goodbye for this time, one of the babushkas asks us:

"Do you want a glass of fresh milk before you leave?"

Vår lägenhet i Zyryanka, 21 oktober och det är iskalla 25 minusgrader ute, ingen vind, men molnigt.

"Nu kan vi alla fall vara stolta över att vara jakuter", förklarar Anatolij vid köksbordet, "det tordes vi inte under Sovjettiden. Då var vi alla sovjeter, vare sig vi ville eller inte." Anatolij och hans familj är jakuter. Den största och mest dominerande gruppen av traktens ursprungsbefolkningar. Här finns även evener, tjuktjer och yugahirer. Jakuterna är också de som mest anammat det moderna samhället och som bäst klarade av att smälta in i sovjetsamhället. De lämnade tidigt sina traditionella pålstäckta kåtor, som kallades balagan, och insåg snabbt värdet i att spela det moderna samhällets regler för att överleva. De är därför högt utbildade, västerländskt intelligenta och materiellt välutrustade. Ja, utåt sett är de helt västerländskt moderna. Det är deras vackra utseenden som gör att de skiljer sig från oss övriga européer vid bordet. De har de nordliga

naturfolkens höga kindkotor, sneda ögon, friska skin och väderbitna anleten. Förr i tiden, innan sovjeterna flyttade in i Sibirien, var de ett mäktigt jägar- och nomadfolk. Idag börjar deras traditionella stolthet återvända och de lever i en stat lika stor som Centraleuropa och som kallas Jakutien, med huvudstaden Jakutsk, hundratalsmil från Zyryanka. Och Verzhny Kolymask där Anatolij's familj bor, är lokaliserad drygt 9 km väst om Zyryanka. En ort där kosackerna passerade så tidigt som på 1650-talet i sitt försök att erövra Sibirien.

"Dessutom", påpekar Natasha plötsligt, Anatolij's fru som är lärare i hemspråk, "att idag lär vi våra barn jakutiska. Det höll helt på att gå förlorat under sovjettiden. Bara de gamla bevarade det." Natasha ser oerhört klok ut, men tar sin traditionella roll som underordnad hemmafru på allvar och säger inte så mycket. Även Anatolij's pappa sitter vid bordet. Hans ansikte är så väderbitet det går och fårat av ålder och erfarenhet. Han har dagen till ära klätt upp sig och hans kavaj är full av tunga medaljer. Han är en bit över 70 år, säger inte ett ord, men ser vis ut som berguven.

"Pappa har många fler medaljer", förklarade Anatolij, "men han orkade inte ta upp alla ur kartongen."

Anatolij's pappa var, och är, en stor jägare. Fortfarande. Det är därför han fått alla dessa medaljer under sovjettiden. Han lämnade in stora mängder skinn från alla byten han fått. Ån idag har han fallor utsatta överallt för att främst fånga bisamrättor, vars skinn ännu är mycket eftertraktat. Ett skinn inte helt olik en bävers.

"Han fångar nu för tiden en 1500 bisamrättor per år", berättar Anatolij, under tiden pappan gullar med barnbarnen, "jag önskar att jag hade råd att jaga mer, men det är säkrare att ha kor. Då vet man att oavsett hur tiderna är, så har man i alla fall något att äta."

Anatolij och hans familj är traktens enda mjölkbönder. De har ett 20-tal välnärda kor som de inhyser i ett gammaldags stall, en sorts gigantisk jordkällare, som är täckt med koskit och där kornas kroppsvärme reglerar värmen. Under vårt besök, trots -20 grader ute, var det så varmt att kondens slog till rejält på våra kameror och det blev obekvämt varmt.

"Ta för Er!" utropade Natasha på sedvanlig sibirisk generositet.

Ingen vodka tack och lov, men väl, dagen till ära, så är bordet fullt av läckra jakutiska och ryska rätter. De vanliga inlagda gurkorna, tomaterna och strimlad sallad i vinäger tillsammans med den jakutiska rätten kurtschjak, en sorts söttad uppvispad grädde, och så en lokal variant av torta frita som min hustru Titti och jag levde på under vårt år i Patagonien. En sorts friterade bollar, men här med kål inuti. Och så massor av utmärkt panerat älgkött!

"Så ni är svenskar?", frågar Anatolij, "Ert samhälle har alltid varit min pappas dröm. Och många av oss andra under sovjettiden också. Att vi skulle nå samma nivå av välutvecklat samhälle."

Det förvånar mig ofta hur väl alla känner till lilla obetydliga Sverige. Det gör mig självklart stolt, samtidigt som jag återigen inser hur väl utbildade alla människor blev under Sovjettiden. Och fortfarande är. "Ska ni inte ta och följa med på jakt då?" undrade Anatolij när vi som alltid kom in på jakt och fiske, "vi tar vår buran (sibirisk skoter) och åker iväg nästa vecka. Tror ni att ni klarar kylan i de där kläderna?" I likhet med alla i Zyryanka med omnejd så intresserar de sig för vår färd och undrar hur vi skall klara av det. Många har svårt att förstå

att vi skall kunna åka skidor under den kallaste tiden och inte som de hört att alla turister gör, hyr en hel helikopter och flyger dit de vill. Men ändå försöker de hitta olika lösningar för oss.

"Jag tycker ni skall försöka följa spåren av jägarnas skottrar", berättar Anatolij, "ta er till Arlach först. Där finns alla jägare och jag skulle tro att det finns spår ända till Srednekolymsk (35 mil bort och vår första anhalt). Om inte, hjälper de er säkert. De är jakuter."

"Lokalpatriot!", utropar vår fantastiske vän i Zyryanka, Sergei Zerbinov, stött.

Sergei är en av de trevligaste människorna jag mött. Han är intresserad, världsvan, rolig, intelligent, oerhört hjälpsam och dessutom sibirisk ryss ut i fingerspetsarna. Han tror därför på ett Stor-Ryssland, som det var under Sovjettiden, när alla detta gigantiska lands alla folkslag var ryssar. Därför uppstår det av och till en del gnissel under vårt samtal. Man förstår att relationen mellan de europeiska ryssarna och områdets urinvånare fortfarande är ansträngda.

"Bara ni klär er i flera olika lager av kläder", förklarar mormor angående hur vi skall klara vår färd, "och har bra på fötterna så skall det gå bra."

Mormor klagar hela tiden på hur kallt det är inne i rummet. Hon har dessutom problem med hjärtat, men ler ändå mest hela tiden. Hon motsvarar verkligen den bild jag alltid burit med mig av ryska babushkor. Och hon visar oss sina virkade dukar och överkast.

"Jag ser så dåligt idag och kan därför inte hjälpa till så mycket här hemma", berättar hon med lätt vemod, "och någonting måste jag ha att göra, så jag virkar."

En annan babuschka visar oss sina vackra pälskinnstövlar och pälsmössor som hon gjort åt hela familjen. De ser samiska ut och tar lång tid att göra. Skinnat skall garvas och bearbetas till perfektion och så skall det sys ihop mönstergillt. Det är mycket folk i Anatolij's hem. Barn och barnbarn. Alla verkar bo i samma hus.

"Det är inte lätt att vara mjölkbonde idag", berättar Anatolij, "vi får ingen hjälp av staten alls, folk i Zyryanka tycker våra priser är för höga och sommarens väder gjorde att mycket av vårt hö blev förstört. Det är ett stort bekymmer och foder är alldeles för dyrt."

"Är det någonting som är bättre nu idag med att vara mjölkbonde", frågar jag, "än under Sovjettiden?"

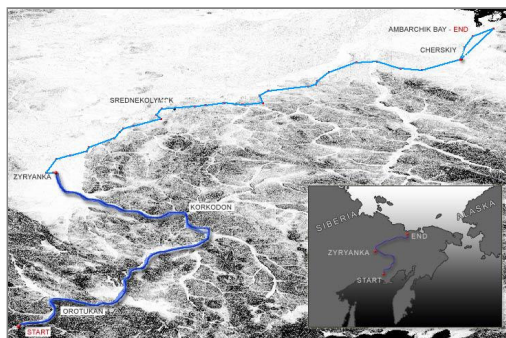
"Jo, nu får vi ju lön efter arbete", förklarar han eftertänksamt, "jobbar jag hårt, får vi mer pengar och möjlighet att få en bättre levnadsstandard. Men det tar sin tid att ändra sitt sätt att tänka, förut hade vi trygghet oavsett hur mycket arbete vi lade ned."

Ändå har Anatolij och hans familj det bra. De har hög levnadsstandard, traktorn ser nästan ny ut och alla ser friska och hälsosamma ut. Och de är mycket trevliga, glada och vi trivs direkt i deras sällskap. Det här är människor man skulle vilja umgås med mer. Samtidigt med det vi tar avsked för den här gången, säger en av babuschkorna:

"Vill ni ha ett glas mjölk innan ni går?"

Expedition Tracking Center

[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

[Reflections regarding the ice and the winter](#) 19 Oct - 16.35

Written by Johan Ivarsson

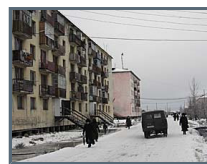

Zyryanka, -20°C, sunny. A decimeter of snow covering the ground.

It is Tuesday the 18:th of October and the sun is shining strongly through the window.

An insight through Olga and Vadim

Zyryanka, October the 17th. Snowing, temperature is -10°C. Snowing, of course, is no good when it comes to the ice settling the way we want. It will only give us a dangerous double ice with water in b

The technical equipment 14 Oct - 19:00

Written in our apartment in Zyryanka at N65°43,57.4 and E150°54.00.9.

The days are now generally cold with icy winds and temperatures down to -15°C, but sunny and beautiful!

Johan Ivarsson

 Powered by CONTACT 3 expedition software